

Ik ben Sandra

Dit is mijn verhaal

Ik ben Sandra

Dit is mijn Verhaal

Door:

Daisy de Range

Victor Smeets

Schrijver: Daisy de Range en Victor Smeets

Coverontwerp: Daisy de Range en Victor Smeets

ISBN: 9789403755120

© Niets uit deze uitgave mag gebruikt en/of vermenigvuldigd worden zonder toestemming van de rechthebbende, © 2024.

Inleiding.

Wat nu?

Wat staat er op de kaft, hoor ik jullie denken.

Dat ben ik, Sandra. Bewerkt dat wel.

Ik ben het meisje dat niet deed wat iedereen om haar heen verwachtte. Nee, ik deed compleet andere dingen. Dingen waar o.a. mijn ouders het niet mee eens waren.

Ze hadden pech. Ik ben niet zoals iedereen. Ik ben een dromer, maar wel één die de werkelijkheid kan zien.

Op mijn zestiende ging ik het huis uit en soms weer in en leefde zo veel mogelijk bij de krakers in de fabriek een dorp verder.

Ik werk in een tattooshop en ben, ondanks dat het mijn eigen zaak is, het zogenaamde zwarte schaap van de familie. Ik was prostituee, en dat werd me niet in dank afgenomen door mijn familie. De fabriek is nu officieel een woonbestemming en bedrijfspand waar ik mijn studio en huisje heb. Met andere woorden, ik woon nog steeds in de fabriek en heb daar mijn tattoostudio.

Ik had eigenlijk een bruiloft moeten plannen, maar ik ben me klaar aan het maken voor een uitvaart, de tweede in korte tijd en beiden veel te vroeg, nu zit ik aan mijn tafel en denk dromerig na over de tijd die geweest is en komen gaat.

Hoe is het zo gekomen vragen jullie? Dat ga ik jullie vertellen.

Hier mijn verhaal.

Een meisje.

Het begin

Een buurt in een dorp. iets groter dan gemiddeld, maar toch een dorp. In het dorp en de dorpen rondom noemen ze de buurt “de elite hoek”. En daar loop ik. Een meisje van vijf. Lang blond haar. Ik heb twee broers en een zus, maar die zijn ouder dan ik. Ik ben onderweg naar het bos waar mijn klasgenootjes altijd spelen. Eigenlijk mag ik daar niet komen. In die speeltuin die ze aan de rand van het bos gemaakt hebben. Mijn ouders vinden de kinderen te min. Dat zijn gewone werkmanskinderen en in onze wijk wonen de directeuren, de dokters en de wethouders. Mij interesseert dat niet. Ze zitten in dezelfde klas als ik en leren dezelfde dingen. Een van de jongens is zelfs heel lief voor mij en ik krijg altijd een snoepje van hem. Mama is altijd boos als ze erachter komt dat ik toch in het bos ben geweest. En op een of andere manier weet mama het altijd. Of ze het aan me ruiken kan. En ik heb dan weer een week huisarrest. Houd dit me tegen? Nee,

als ik zin heb, dan ga ik spelen in de speeltuin in het bos. Tegen de tijd dat ik zes ben, doet mama niet eens meer de moeite me tegen te houden en kan ik spelen waar ik wil, als ik maar op tijd voor het eten thuis ben en schoon aan tafel kom.

Als ik zeven ben, krijgt papa een zwaar ongeluk. Hij ligt lang in het ziekenhuis en slaapt. Hij is in coma zeggen ze. Ik ga heel vaak naar hem toe. Met en zonder mama. De verplegers en verpleegsters weten het en laten me altijd even bij papa. Ik praat dan tegen hem als ik alleen bij hem ben. Ik denk dat hij weet wat ik tegen hem zeg. Ik blijf met spelen langer weg en mama wordt steeds kwaad als ik dan te laat thuis kom. Mijn broers en zus zijn altijd op tijd en doen braaf wat mama zegt. Ik niet, ik doe dat alleen als ik dat wil. Ik ben eigenwijs. Tegendraads zeggen ze. Ik heb er zelf geen last van, mama wel. Mama stuurt me naar mensen die me moeten helpen me te gedragen. Maar ik heb geen zin in die mensen en soms ga ik er niet eens naartoe. dan ga ik naar de speeltuin of papa en doe wat ik wil. papa wordt niet meer wakker en overlijdt als ik acht ben. Ik ben dan de enige die nog bij mama woont. Ik woon bij mama tot ik zestien ben. Dan loop ik weg en ga bij